

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικόν, σύγγραμμ., ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
'Οδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

'Εν Ἀθῆναις, 31 Μαΐου 1903

'Ετος 25^{ον}—'Αριθ. 22

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Εἶχε νὰ ἀγοράσῃ ἓνα χάρτιν, καὶ μαζὶ μετ' αὐτὴν τὴν Διονυσίαν, παρηκολούθει εἰς αὐτὸν τὸν τὰ ξεῖδι τοῦ Ζαν-Μπαρτ καὶ ἐσημείονε τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἐπεσκέπτετο ὁ υἱὸς τῆς.

Κάθε βράδυ ἐταξίδευαν οὕτωμαζί του, καὶ τὰ γράμματά του ἔφερναν διὰ μίαν ὁλόκληρην ἐβδομάδα τὴν χαρὸν καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς τὸ πτωχικὸ σπίτι.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐπῆγε ἡ Μαρούσα νὰ ἰδῇ τὰς φίλας τῆς, τὰς εὗρε κατελυπημένας ἡ Μαριάννα εἶχε πέσῃ, ἄρρωστη στὸ κρεβάτι. Αἱ γειτόνισσαι ἔλεγαν, κυρὰ καὶ σιγά, πῶς εἶχε τυφοειδῆ πυρετόν. Ἦτο τότε ἐπιδημία ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς ἀκροθαλασσίας. Ἡ Διονυσία ἔλεγε καὶ αὐτὴ πῶς τῆς ἐπονόουσε τὸ κεφάλι καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἤμπορουσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς.

Τόσο δύσκολα κερδίζουν τὰ χρήματα οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι, ὥστε συλλογίζονται πολὺ πρὶν ἀποφασίσουν νὰ φωνάξουν τὸν ἱατρὸν. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἱατρὸς ποῦ ἔμενε πλησιέστερα, εὕρισκετο εἰς τὸ Λεζαρδριέ, δηλαδὴ τρεῖς λεύγας μακριὰ ἐπάνω-κάτω.

Ἐπὶ τέλους, ἓνας ἀγρονόμος ποῦ ἐπῆγαινε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνέλαβε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα, ὁ ἱατρὸς ἀνεγνώρισε τὴν φοβεράν ἀσθένειαν.

— Μήπως εἶνε κίνδυνος, κύριε Τρανῶ; ἤρώτησε σιγανὰ ἡ Μαρούσα.

— Ὅχι ἀκόμα, παιδί μου, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ φανερωθῇ καὶ ὁ κίνδυνος. Εἶνε λοιπὸν ἀπαραίτητον νὰ τὰς περιποιήσῃς ἄγρυπνα καὶ μετὰ μεγάλην προσοχὴν καὶ τὸς δύο.

Ἐγραψε μίαν-δύο συνταγὰς καὶ ἔφυγε.

'Αλλὰ τί νὰ τὰς κάμουν τὰς συνταγὰς τοῦ ἱατροῦ; Ἐπρεπε νὰ τὰς ὑπάγουν εἰς τὸν φαρμακοποιὸν τοῦ Λεζαρδριέ ἡ τοῦ Τριγκιέ, ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ χρήματα δια νὰ πληρώσουν τὰ ἱατρικά.

Ἡ Μαρούσα ἐκατάφερε τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ κάμνῃ αὐτὸς τὰς παραγγελίας εἰς τὸ γειτονικὸ χωριό. Κατέπιν, ἀφεὺ ἐμάζεψεν τὰ ὀλίγα χρήματα τῶν οἰκονομιῶν τῆς, ἐζήτησε ἀδειαν ἀπὸ τὸν ἀφεντικὸν τῆς καὶ ἐπῆγε νὰ καθήσῃ δίπλα στὸ προσκέφαλο τῶν ἀρρώστων φιληνάδων τῆς.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκα-

τάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε. Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαίουσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἔπειτα ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμένο προσωπάκι τῆς στὴν ἀγκαλιά τῆς Μαρούσας, ἡ ὁποία τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἤμπορουσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνῃ ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἄρρωστες εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπους περιποιήσεις. Ἐπρεπε νὰ μένῃ στὸ πόδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ δίδῃ εἰς αὐτὰς ἱατρικά καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκαιε διψᾶ ἄσυστη. Ἐπρεπεν ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητόν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βο-

ηθῇ νὰ βγάξῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴν στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσιν, νὰ πλύνῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνῃ τέλος πάντων τὸ καθ' ἓν ἐν τῷ σπίτι. Μία σωστὴ γυναίκα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατῴρθονεν; Ἐνας Θεὸς τὸ ξεῦρει. Τὸ γενναῖόν της ἐκεῖνο κορίτσι ἐδούλευεν ἀδιάκοπα καὶ δὲν ἐκοιμᾶτο παρὰ δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τὴν ἡμέραν.

Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ ἐφημέριος ἤρχοντο συχνά, καὶ ἐκάθηντο καὶ ἐπρόσεχαν τὰς δύο ἀσθενεῖς, ἐνῶ ἡ Μαρούσα ἦτον ἀλλοῦ ἀπασχολημένη. Ὁ ἐφημέριος ἔφερνε τακτικὰ κρασί, ἓνα κομμάτι κρέας, ἢ λίγα χρήματα, ἀλλὰ ἦτο πτωχὸς καὶ αὐτός, καὶ ἡ ἐνορία τοῦ δὲν ἦτο τέτοια ὥστε νὰ τὸν κάμῃ πλούσιον. Ὁ διδάσκαλος καὶ μερικὲς γειτόνισσαι ἔφεραν θαλασσινὰ, πατάτες. Ἀλλὰ πάλιν οἱ ἱατροὶ εἶχε διατάξῃ νὰ μὴ μένουν πολλοὶ ἄν-

Ἐχρειάσθη νὰ τῆς φέρουν τὸ γράμμα. (Σελ. 162. στ. α'.)

θρῶποι εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ ἀέρας ἐπρεπε νὰ διατηρητῇ ὅσον τὸ δυνατόν καθυπόθετος.

Ὅπως λέγει ὁ κόσμος, ποτὲ μία συμφορὰ δὲν ἐρχεται μοναχῇ της. Ὁ ναύτης ποῦ ἐδούλευε τὴν θάρκαν τῆς οἰκογενείας Μοράνδου, ἐπλήρωσε καὶ αὐτὸς τὸν φόρον τοῦ εἰς τὴν ἐπιδημίαν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Ἡ πτωχὴ οἰκογένεια ἔμεινεν ἀπὸ τότε ἐντελῶς χωρὶς κανένα πόρον ζωῆς.

Μίαν ἡμέραν, ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφερεν ἕνα γράμμα διὰ τὴν κυρίαν Μαριάνναν Μοράνδου.

— Κάμνει ἕνα φράγκο καὶ σαράντα, εἶπε.

— Δὲν ἔχω τόσα πολλὰ χρήματα, ἀπῆντησεν ἡ Μαρούσα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πιάσουν τὰ κλάματα.

Ὁ ταχυδρόμος ἔκαμε μίαν χειρονομίαν, ἣ ὁποία ἐσήμαινε πῶς ἐλυπεῖτο πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ τὸ γράμμα, καὶ τὸ ἐξανάβαλε στὸ κουτί του.

— Καλέ, τὸ παίρνετε πίσω;

— Βεβαίως! ἀφοῦ εἶνε ἀπλήρωτο.

Ἡ Μαρούσα ἐβγαλεν ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμόν. Τὴν ἴδια στιγμήν ἐφάνη στὸ κατώφλι ὁ ἐφημέριος.

— Τί τρέχει; ἤρώτησε βλέπων τὸ περίλυπον πρόσωπον τῆς Μαρούσας.

Τοῦ ἐξηγήσαν τὰ τρέχοντα. Ἐπῆρε τότε ὁ ἐφημέριος τὸ γράμμα καὶ ἐπλήρωσε τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ἡ Μαριάννα δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς το διαβάσωμε, εἶπε κυττάζων τὴν ἄρρωστη.

— Ἀνέχε ὅμως τὸ γράμμα τίποτε σπουδαῖα πράγματα; παρετήρησεν ἡ Μαρούσα.

— Φαίνεται σὰν νὰ περιέχῃ ἕνα χαρτί ἄλλου σχήματος, εἶπε πάλιν ὁ ἐφημέριος, ὁ ὁποῖος ἐψηλαφούσε τὸ γράμμα. Ἦτος καμμίαν ἐπιτογὴν...

Ἐκύτταξε τὸ γραμματόσημο καὶ τὸ γράψιμο.

— Ἀπὸ τὸ Βαλπαραιζο. Θὰ εἶνε ἀπὸ τὸ γυιό της.

— Ἀπὸ τὸν Ἀνδρῖκο. Ἀχ! τί εὐτυχία!

— Τί νὰ κάμω; ἐσκέπτετο ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς. Ἄν αὐτὸ τὸ γράμμα περιέχῃ πραγματικῶς χρήματα, πρέπει νὰ το ἀνοίξω. Ἀλλὰ, ν' ἀποσφραγίσω ἕνα γράμμα ποῦ δὲν μοῦ το στέλνουν ἐμένα... Μπα! ὁ Θεὸς διαβάσει μέσα στὴν καρδιά μου, βλέπει τί με ὀδηγεῖ διὰ νὰ το ἀνοίξω.

Ἦνοιξε τὸ γράμμα καὶ εὗρηκε μίαν ἐπιτογὴν ἐκατὸν σαράντα φράγκων, ἕνα γραμματάκι τοῦ πλοιάρχου Ταγκύ καὶ ἕνα γράμμα τοῦ Ἀνδρῖκου.

«Κυρία, — ἔγραψε ὁ πλοίαρχος, — ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ σας γράψω καὶ

νὰ σας ἐκφράσω τὴν εὐαρέσκειάν μου διὰ τὴν λαμπρὰν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ σας. Εἶνε ἐξαιρετὸ παιδί, τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἀξίος υἱὸς τοῦ πατρός του καὶ θὰ ἀναδειχθῇ μίαν ἡμέραν γενναῖος καὶ ἐντιμὸς ναυτικός καθὼς ἐκείνος. Δύναται δὲ ἀπὸ τώρα νὰ βασιζέται ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ ἀφωσιωμένου σας

«Ταγκύ, πλοιάρχου.»

«Ἀγαπητὴ μου μητέρα, — ἔγραψεν ἄρ' ἑτέρου ὁ Ἀνδρῖκος, — γνωρίζεις ὅτι ὁ κ. Βιλλιέρ μοῦ εἶχε δώσῃ ἕκατὸ φράγκα, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ρίον - Ίανέ-τρον. Με αὐτὰ τὰ ἕκατὸ φράγκα, κατὰ συμβουλήν τοῦ Νορξέκ, ἀγόρασα μίαν μικρὴν πακοτίλλια. (*) Ὁ κ. Βιλλιέρ ἀνέλαβε νὰ μοῦ τὴν πωλήσῃ στὸ Βαλπαραιζο, καὶ ἐτοί ἐκέρδησα ἑξήντα δύο φράγκα. Μ' ἐκεῖνα ποῦ μοῦ ἐδῶσαν ὁ ἱατρός καὶ ὁ ὑπαρχος ποῦ τοὺς εἶχα κάμῃ διάφορα θελήματα, ἔγειναν ὅλα ἐκατὸν ὀγδόντα φράγκα.

«Ποτέ μοῦ δὲν εἶχα τόσα χρήματα. Ἐφοδύμουν τόσο πολὺ μὴν τα χάσω ὥστε δὲν μ' ἐπαίρνε ὕπνος.

«Τί λογαριάζεις νὰ τον κάμῃς αὐτὸν τὸν θησαυρόν; μ' ἐρώτησε μίαν ἡμέραν ὁ πλοίαρχος.

«Τοῦ εἶπα πῶς τον ἐφύλαγα γιὰ σένα καὶ πῶς ἤθελα νὰ μπορούσα νὰ σοῦ τον ἐδίνα ἀμέσως.

«Τότε μοῦ τα πῆρεν ὁ πλοίαρχος τὰ χρήματα καὶ τα πῆγε σ' ἕναν τραπεζίτην, καὶ ὁ τραπεζίτης τοῦ ἐδῶκεν ἕνα χαρτί, καὶ αὐτὸ σοῦ το στέλλω. Διευθύνεται σὲ κάποιον κύριον Ρότσηλδ. Φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε πολὺ γνωστός, διότι ὁ πλοίαρχος μοῦ εἶπε πῶς μπορεῖς νὰ παρουσιάσῃς αὐτὸ τὸ χαρτί σ' ὅποιον θέλῃς τραπεζίτην τοῦ Τρεγκιέ ἢ τοῦ Λαννιόν καὶ αὐτὸς θὰ σοῦ δώσῃ στὴ στιγμήν με τοὺς παράδες.

«Πρέπει ν' ἀγοράσῃς μίαν μπερταγιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, γιατί ἡ δική σου ἦταν παλὴ καὶ ἐκρύβονες ἅμα ἔκαμνε ἄσχημο καρό. Καὶ ὕστερα παπούτσι καὶ καλὸ κρασί διὰ νὰ δυνάμωσῃς. Πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔκαμνες καὶ τῆς Διονυσίας καὶ τῆς Ροζαλίας ἀπὸ ἕνα καινούργιο φόρεμα. Ἡ Ροζαλία εἶχε τόση μανίαν νὰ βάλλῃ ἕνα φόρεμα πράσινο σὰν τῆς μικρῆς Μπινῆς. Καὶ ὕστερα ἤθελα ἐπίσης νὰ δώσῃς κάτι τι στὴ Μαρούσα, νὰ τὴν φιλήσῃς ἐκ μέρους μου. Ἐπὶ τέλους, ἐσὺ ξεῦρες καλλίτερα ἀπὸ μένα τί πρέπει νὰ τα κάμῃς τὰ χρήματα, καὶ θὰγοράσῃς ὅ,τι θέλεις.

«Ἄν ἤξευρες πόσο ἐπιθυμῶ νὰ γίνω πλούσιος γιὰ νὰ σοῦ στέλνω πολλοὺς

(*) Πακοτίλλια λέγονται οἱ ναυτικοὶ τὸ μικρὸν ποσὸν τῶν ἐμπορευμάτων, τὸ ὁποῖον ἔχει δικαίωμα νὰ μεταφέρῃ μετὰ τοῦ πλοίου ἕκαστος ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος καὶ νὰ πωλῇ διὰ λογαριασμόν του. — Σ. τ. Μεταφρ.

παράδες. Ἐτσι θὰ εἶχες ἕνα ὥραϊο ἄσπρο σπῖτι, ὅπως εἶνε τὰ σπῖτια στὴ Χάβρη, καὶ ὕστερα καλὰ φαγητά. Ἐπὶ τέλους ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ θὰ ἦσαν γιὰ σένα καὶ γιὰ τὰς ἀδελφές μου. Καὶ ἡ Μαρούσα θὰ εἶχε καὶ αὐτὴ τὸ μερικὸν της. Χωρὶς νὰ λογαριάσω πῶς δὲν θὰ ξεχνούσα οὔτε τὸν Τζανῆ, οὔτε τὸν Φλατάκ, οὔτε τὸν μπάρμπα - Ευδάτο, οἱ ὁποῖοι ὅλοι μ' ἀγαποῦν.

«Τὸν ξεῦρες τὸν κ. Βιλλιέρ, γιὰ τὸν ὁποῖον ὅλο καὶ σου γράφω. Λοιπὸν, αὐτός μου κάμνει μάθημα στὰ μαθηματικά. Καὶ τον εὐγνωμονῶ τόσο πολὺ! Καμμίαν φορὰ στενοχωριέται, γιατί ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω πολὺ γρήγορα. Τότε ἐγὼ κοκκινίζω καὶ δὲν ξέρω πῶς τί λέγω. Αὐτὸς ὅμως σηκώνει τοὺς ὤμους του με γέλια καὶ μοῦ τραβᾷ τ' αὐτί, σὰν νὰ μὲ χαϊδεύῃ, καὶ μοῦ λέγει νὰ μὴ φοβῶμαι. Λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ γίνω μίαν ἡμέραν πλοίαρχος. Ἐμένα, αὐτὸ εἶνε τ' ὄνειρό μου, μὰ εἶνε τόσο ὥραϊο ὥστε δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίσω.

«Ἀμα θὰ μοῦ γράψῃς, πές μου τί κάνουν ὅλοι, ἡ Διονυσία, ἡ Ροζαλία, ἡ Μαρούσα, καὶ ὅλα μας τὰ ζῶα, καὶ ὁ ἐκκλησιάρχης, ὁ Ἰερώνυμος, ὁ ναύτης μας, ὁ μικρὸς Μαθουρίνος, καὶ τέλος πάντων ὅλοι μας οἱ γείτονες.

«Θὰ βάλλω τὰ δυνατό μου γιὰ νὰ κερδίσω καὶ ἄλλα χρήματα καὶ νὰ σοῦ σταίλω. Γι' αὐτὸ μὴν κάνῃς οἰκονομίες σ' αὐτὰ ποὺ θὰ λάβῃς, ἀλλὰ ξεδεψέ τα γιὰ νὰ καλοπεράσῃς καὶ ἐσὺ καὶ οἱ ἀδελφές μου καὶ ἡ μικρὴ Μαρούσα.

«Σὲ φιλῶ, μητερούλα μου, καὶ παρακαλῶ τὸν πανάγαθον Θεὸν νὰ σὰς φυλάγῃ ὅλες καλὰ, καὶ μένω ὁ πάντοτε εὐπειθὴς υἱός σου.

«Ἀνδρῖκος Μοράνδος.»

Μία φοβερὴ τζιφρα συνώδευε τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ἀνδρῖκου.

— Εὐχέ σου, καλὸ παιδί, ἐπιθύρσειν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος.

Με ὅλον τὸν λήθαργον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Μαριάννα ἦτο διαρκῶς θυτισμένη, ἡ μητρικὴ της καρδιά εἶχεν ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρῖκου. Με πολὺν κόπον ἀνεσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε μετὰ τὸ δάκτυλό της τὸ γράμμα.

— Ὁ Ἀνδρῖκος, ἐπιθύρσει, προσπαθοῦσα νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μπερδευμένο κουβάρι τῶν ἰδεῶν της.

— Εἶνε καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ στέλνει ἐκατὸν σαράντα φράγκα, εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Ὁ πλοίαρχος σὰς γράφει καὶ αὐτὸς, καὶ κάμνει τὰ μεγαλῆτερα ἐγκώμια γιὰ τὸν υἱόν σας.

Ἡ χαρὰ ἐφώτισε τὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπο τῆς πτωχῆς μητέρας.

— Τὸ καλὸ μου τὸ παιδί! εἶπεν.

Ἐχρειάσθη νὰ της φέρουν τὸ γράμμα ἐμπρὸς στὰ μάτια της, καὶ νὰ της το ἀ-

κουμῇσιν μίαν στιγμήν εἰς τὰ χεῖλη της. Κατόπιν τὸ βλέμμα της ἐσβύσε, καὶ τὸ κεφάλι της ἐξανάπεσε ἐπάνω στὸ προσκέφαλον. Μετὰ πέντε λεπτά της ὥρας, δὲν ἐβλεπε τίποτε πλέον ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα γύρω της.

— Ἀκουσέ με, εἶπεν ὁ ἐφημέριος πρὸς τὴν Μαρούσαν, ἕως ὅτου ἡ Μαριάννα καλλιτερεύσῃ διὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐπιτογὴν, θὰ της προκαταβάλω ἐγὼ ἕνα μέρος τῶν χρημάτων. Στείλε νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ σπῖτι μου ἑβδομήντα φράγκα, μ' αὐτὰ θὰ μπορέσῃς ν' ἀγοράσῃς τὰ ἀναγκαῖατερά πράγματα.

Ἡ Μαρούσα ἔτρεξε στοὺς γείτονες. «Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι ἐφάνησαν προθυμότεροι νὰ τὴν βοηθήσουν. Ὁ ἕνας ἐπῆγε στὸ σπῖτι τοῦ ἐφημερίου, ὁ ἄλλος ἔτρεξε στὸ φαρμακεῖον τοῦ Δε-χαρδριέ, ὁ τρίτος ἀγόρασε μερικὰ καυσόξυλα ἀπὸ ἕνα ἐξοχικὸν κτήμα τῶν περιχώρων. Ὁ καθένας τέλος ἔκαμεν ὅ,τι ἐπερνούσαν ἀπὸ τὸ χεῖρι του.

Ἐῖτε διότι ἡ ἀσθένεια τῆς Μαριάννας εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐφεύσεως καὶ ὡς καθὼς λέγουσιν οἱ ἱατροί, εἶτε διότι ἡ συγκίνησις τὴν ὁποῖαν ἐφεραν αἰσθήσεις ἐκκλησιάρχης, ὁ Ἰερώνυμος, ὁ ναύτης μας, ὁ μικρὸς Μαθουρίνος, καὶ τέλος πάντων ὅλοι μας οἱ γείτονες. Ὁ καθένας ἐκείνην ἄρχισε νὰ καλλιτερεύῃ ἡ ἑαυτῆς ἀσθενείας της, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἄρχισε νὰ καλλιτερεύῃ ὁ καθένας της. Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον, ὁ ἱατρός τὸ εἶπε καθαρὰ ὅτι ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου καὶ αὐτὴ καὶ ἡ Διονυσία. Ἐκινδύνουν ὅμως νὰ προσθέσῃ, ὅτι ἡ καθύστερσις της εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ προσεταστάσεως διὰ πολὺν καιρὸν κτικὴν περιποίησιν.

Ἡ μεγάλη διασκέδασις τῆς χήρας ἦτο τότε νὰ βάλλῃ νὰ της διαβάζουν τὸ γράμμα τοῦ πλοιάρχου Ταγκύ. Ἐκαί μάρωνε τόσο πολὺ διὰ τὰ ἐγκώμια ποῦ ἔκαμνεν ὁ πλοίαρχος στὸ παιδί της!

— Δὲν σ' ἐξέχασε, οὔτε ἐσένα, ἔλεγεν εὐχνοῦσα εἰς τὴν Μαρούσαν τὰ μέγε της ἐπιστολῆς, ὅπου ὁ Ἀνδρῖκος ὡρῆλ οὖσε φιλικῶς διὰ τὴν μικρὴν του συντροφίσσαν.

— Τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ Ἀνδρῖκος!

— Πῶς θὰ σε εὐχαριστήσῃ ὅταν μάθῃ πόσα ἔκαμες γιὰ μᾶς! Ἐσὺ ἦσουν ὁ καλὸς μας ἄγγελος, μικρὴ μου Μαρούσα.

— Ἀ! κυρία Μαριάννα, μὴ λέτε τέτοια λόγια.

— Ὅσα τα λέγω, κόρη μου. Ὁ γιὰ τὸς καὶ ὁ ἐφημέριος μοῦ το εἶπαν πῶς χωρὶς ἐσένα, ἡ Διονυσία καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ζούσαμε πιά στὸν κόσμον.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρούσα, μακάρι νὰ μπορούσα νὰ κάμω παραπάνω. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν καλωσύνην ποῦ θὰ ἐδείξατε στὴ φτωχὴν τὴν ζητιάναν. Ἄν ἤξευρατε πόσο εἶμαι εὐτυχὴς κάθε φορὰ ποῦ ἐρχομαι στὸ σπῖτι σας! Ὅλοι με δέχονται ἐδῶ σὰν νὰ ἤμουν καὶ ἐγὼ παιδί ἡλικίας οἰκογενείας. Μοῦ λένε καλὰ

λόγια! Ἐπὶ τέλους, δὲν ξεῖρω πῶς νὰ σας το ἐξηγήσω, κυρία Μαριάννα, μὰ βλέπετε, μοῦ φαίνεται πῶς ἀνοίγει ἡ καρδιά μου ἅμα ἐρχομαι ἐδῶ καί... καί... τέλος πάντων σὰς ἀγαπῶ ὅλους μ' ὅλη τὴν καρδιά μου καὶ σας χρεωστῶ μεγάλην χάριν διὰ τὴν φιλίαν σας.

Ἐπείσε στὴν ἀγκαλιά τῆς χήρας, ἡ ὁποία τὴν ἐσφίξεν ἐπάνω στὴν καρδιά της με στοργήν.

— Ἐλοιπὸν, καὶ ἐγὼ; εἶπεν ἡ Ροζαλία καὶ ἔβαλε τὸ γέλαστο πρόσωπόν της κοντὰ στὸ πρόσωπο τῆς μητέρας της.

— Κ' ἐγὼ; ἐπιθύρσειν ἡ Διονυσία, ἡ ὁποία εἶχε περάσῃ τὸ ἀδύνατο χεῖρι της ὀλόγυρα στὸν λαιμόν τῆς Μαρούσας.

— Παιδιά μου, εἶπεν ἡ Μαριάννα, ἄς εὐχαριστήσωμε τὸν Θεὸν διὰ τὴν βοήθειαν ποῦ μας ἔστειλε. Ἄς τὸν εὐχαριστήσωμε πρὸ πάντων διότι μοῦ ἐδῶκε παιδιὰ τόσο ἀφωσιωμένα, τόσο φιλόστοργα. Εἴθε ἡ ἀγαθότης του νὰ μας προστατεύῃ πάντοτε, νὰ προστατεύῃ πρὸ πάντων τὸν μικρόν μου Ἀνδρῖκον καὶ νὰ μᾶς τον ξαναφέρῃ ἐδῶ κοντὰ μας!

Ἡ Μαριάννα καὶ τὰ τρία κορίτσια ἐγονάτισαν καὶ ἔκκαμν μὲ μίαν θερμὴν προσευχήν.

[Ἐπειτα: συνέχεια] ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΗΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

Ἡ Ἑλλήν ἦτον ἕνα μεγάλο κοριτάκι ὀκτώ ἐτῶν. Τὸ ἔλεγε μόνη της ὅτι ἦτο μεγάλη. Ἀλλὰ ποῖος νὰ τὴν πιστέψῃ; Μὲ τὸ παραμικρὸν ἡ κυρία Ἑλλήν, σὰν νὰ ἦτο κανένα μαρουδάκι, ἀρχίζε τὰ κλάμματα, καὶ ἔτρεχαν τὰ δάκρυά της, ὅπως ἔτρεχε τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ποτιστήρι τοῦ ἐξοχικοῦ περιβολιοῦ των.

Μίαν ἡμέραν ὅμως κατὶ συνέδη πολὺ ἀστεῖον. Ἡ Ἑλλήν ἐξύπνησε πολὺ πρῶτον γαμμάτη ἀπὸ χαρὰν καὶ ἔτρεξε στὸ κρεβάτι τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Εὐπνα, Ἀλέκο! Εἶνε τὰ γενέθλιά μου σήμερα.

Ἐνα ρουχαλιτὸ ἠκούσθη μόνον ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀλέκου.

— Κάμε γρήγορα νὰ σηκωθῇς, Ἀλέκο, τοῦ ἐφώνησε πάλιν. Τὸ ξεῖρες πῶς εἶπαμε νὰ πᾶμε στὸ περιβόλι καὶ νὰ μαζέψωμε φράουλες πρὶν ἀπὸ τὸν καφέ. Βάλε ἀμέσως τὰ ρούχά σου, πρὶν μας προσθάσῃ ἡ γιγία καὶ μας κρατήσῃ μέσα.

Φαντάζεσθε πλέον πῶς ἐφόρεσαν τὰ ρούχά των οἱ δύο συνωμῶται καὶ μετὰ τι προφυλάξεις κατέβησαν ἀπὸ τὴν μεγάλην σκάλαν, τὴν στιγμήν ἀκριβῶς ποῦ ἡ γιγία ἀνέβαινε τὴν σκάλαν τῆς ὑπηρεσίας, ἐρχομένη ἀπὸ τὸν κήπον.

— Σούτ! σιγὰ-σιγὰ, εἶπεν ὁ Ἀλέ-

κος, ἐνῶ ἀνοίγε τὴν ἐξώπορταν. Φέρε τὴν ὀμβρέλλα τοῦ μπαμπᾶ γιὰ νὰ βάλωμε μέσα τὰς φράουλες...

Καὶ ἔτρεξαν ἔξω με χοροπηδητὸ καὶ με γέλια. Ἐμάζεψαν ἀρκετὰς φράουλες εἰς τὴν ἄκρην τοῦ περιβολιοῦ. Ἀλήθεια, ἐλησμονήσαν νὰ σας εἶπω ὅτι ἦτον ἡ ἐποχὴ ποῦ βγαίνουν τὰ ὥραϊα αὐτὰ φρούτα, καὶ ὅτι οἱ δύο μακρωϊνοὶ ἐκδρομῆς ἔμειναν με τοὺς γονεῖς των εἰς τὴν Κηφισίαν.

Μαζὶ με τὰς φράουλες ἐπίασαν καὶ ἕνα πεταχτὸν βατραχάκι, καὶ τὸ ἐβάλαν καὶ αὐτὸ μέσα εἰς τὴν ὀμβρέλλαν, τὴν ὁποῖαν ἀνοίξαν καὶ τὴν ἔστησαν ἀνάποδα, ἐννοεῖται.

Τὴν ἐσήκωσαν, ὁ Ἀλέκος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἡ Ἑλλήν ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον διὰ τὸ σπῖτι. Ἀλλὰ ἦτο δύσκολον νὰ κρατήσουν εἰς τὴν ἰσορροπίαν τὸ φορτίον των, καὶ ἔξαφνα ὁ Ἀλέκος ἄφησε νὰ του φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα του ἡ ὀμβρέλλα, καὶ ἐσκορπίσθησαν οἱ φράουλες εἰς τὸ χῶμα καὶ ἐπῆδησε μέσα στὰ χόρτα τὸ βατραχάκι. Τότε ἡ Ἑλλήν ἄρχισε νὰ χύνη δάκρυα τόσα μεγάλα!

Ὁ Ἀλέκος ἐστάθηκε μίαν στιγμήν ἀπηλπισμένος. Εἶχε μυσκέψῃ τὰ πόδια του μέσα στὸ αὐλάκι, ἔκαμνε ἀρκετὴ ψύχρα ἐκείντο τὸ πρῶν, καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας τοῦ ἀρχισε νὰ βρέχῃ. Ὁ Ἀλέκος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του νὰ ἰδῇ τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ κατὶ χονδρὲς ψιχάλες τὸν ἐμπάττισαν εἰς τὸ πρόσωπον.

— Μή, Ἑλλήν, μὴν κλαῖς! ἐφώνησε. Ὅ,τι κάνεις σήμερον ποῦ εἶνε τὰ γενέθλιά σου θὰ το κάμῃς ὅλο τὸ χρόνον. Ἀφῆσε τὰ σύννεφα νὰ κλαῖνε σήμερον. Μὴν τοὺς κάμῃς χαλάστρες!

Ἐννοεῖται, τὴν ἐπίασαν τὰ γέλια τὴν Ἑλλήν μετὰ τὸ εὐφροδύγημα τοῦ Ἀλέκου. Ἐσήκωσαν λοιπὸν τὴν ὀμβρέλλαν, ἐσκεπάσθησαν καλὰ ἀποκάτω καὶ οἱ δύο των, καὶ ἐξεκίνησαν σιγὰ-σιγὰ διὰ τὸ σπῖτι. Ἐξαφνα, ἕνας κρότος ἠκούσθη ὀπίσω των, μίαν σπρωξίαν τοὺς ἐκύλισε καὶ τοὺς δύο κάτω, καὶ κατὶ ἐσχίσθη ὅπως σχίζει ὁ ἔμπορος τὸ καινούργιον πανὶ διὰ νὰ το δώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστήν.

Ἐπείρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα πρὶν παύσουν τὰ γέλια καὶ σηκωθῶν. Τότε εἶδαν μίαν μεγάλην κατσίκαν ποῦ ἐπολεμούσε γενναϊότατα μετὰ τὰ λείψανα τῆς ὀμβρέλλας τοῦ πατέρα των. Ἡ Μουσάτη, ὅπως τὴν ἔλεγον, δὲν ἦτο συνειδημένη νὰ βλέπῃ τὰς ὀμβρέλλας νὰ τὰς κρατοῦν τόσο χαμηλά, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθε ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ἐκουτούλησε...

ὑποθέτω ὅτι δὲν τοὺς ἐπέπληξαν πολὺ, διότι ὅλη ἡ ἱστορία ἦτο κομικωτάτη: — γενέθλια, ὀμβρέλλα, βατραχάκι, φράουλες, βροχή, δάκρυα καὶ κατσίκαι! Ὅστε ἡ γιγία δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν σοβαρότητά της.

Θὰ τὸ πιστεύετε; ἡ κατσίκαι ἐθεράπευσε τὴν Ἑλλήν ἀπὸ τὰ εὐκόλα δάκρυα,

Δάκρυ τῆς Ανευχίας με τὸ Λευκὸν Κρίνον καὶ Βεατρίκην — ἡ Ἀσασκίς ἀγία με τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι — ὁ Κερδῶς Ἐρμῆς με τὴν Ἀεροναυτοπούλα καὶ Ἀφρικανικὸν ἥλιον — ὁ Κλέαρχος τὴν Κάριον Σύλλα καὶ Ἐξορσιστὸν Ἑλλῆνα — ὁ Αὐτόνομος με τὸ Τρυποκάροδο, Τρεμισθῶν Ἀστερί καὶ Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς — ὁ Σπονδαῖος Ἀνθρωπος με τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, Γεργιφάνον Ἰππέα, Ἐσπερίαν Αἶσαν, Ἐρρικὰ καὶ Ὀχθρὴν τοῦ Σηκουάνα — ἡ Ξανθομαλλοῦσα με τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Ὀνειρον Θερινῆς Νυχτὸς, Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν καὶ Ἀθ' ἂν Καρδίαν — ἡ Ροδιά Κορηγέτις με τὴν Ἀστὴν τῶν Σπετσῶν, Λιαχὴν Παροσίλινον, Ἐνδοξον Μεσολόγγιον, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον καὶ Μιθριδάτην — ἡ Πάλλουσα Καρδία με τὸν Ἀέτον τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀρφὰν Γκατέ — ὁ Λέων τῆς Χαϊρωσίας με τὸ Μολὴν Λαβὲ καὶ Ἀνθος τῆς Θεσσαλίας — ἡ Ἰθάδα Καρδία με τὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἀέτον τῆς Ἐρήμου, Μυστηριώδη Φύσιν, Ἐνδοξον Μεσολόγγιον καὶ Ἰδεῶδες Κουκλάκι — τὸ Σθεγμένο Ἀστέρι με τὴν Ἰταλικὴν Πλοκήντα, Κόρη τοῦ Μοριά, Ἀνρηδία τῶν Λαῶν, Λευκαρθεμίδα καὶ Πολύχρουνον Χρυσάλλίδα — ὁ Μιχρὸς Μάικ με τὸ Δουλοῦδι τῆς Καρδίας — ὁ Γεργιφάνος Ἰππέας με τὸν Γεργιφάνον Στρατιώτην, Ἀριστον Ποδηλάτην, Ἀρσὸν τῆς Ἐρήμου, Σημιαὶν τῆς Ἀρίας Λαύρας καὶ Παιδικὴν Λαράν — ὁ Λιαχὸς Ἀνεμος με τὴν Ὀρεάδα τῆς Χίου καὶ Κομήτην τῆς Χίου — ὁ Κουτοπόνηρος με τὴν Ζαππίδα, Μαγνητικὴν Βελόνην, Κουασιμόδον, Θερινὴν Βροχὴν καὶ Ἐντυγὴ Ἰννητήν — ὁ Τολός Ὀυτίλλιος με τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον, Ζαππίδα καὶ Μαρίαν τοῦ Εὐρίπου — τὸ Σαπλῆλον Δοξαπατὴρ με τὸν Ἀέτον τῆς Ἐρήμου, Δάκρυ τῆς Ανευχίας, Πριγκίπα τῶν Ἀθηνῶν, Ἀσημοσημένην καὶ Ὀνειρον Θερινῆς Νυχτὸς.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις· περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, δὲν ἀνταποδίδουσιν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ δευτέρω.

Ἀπὸ ἑνα γλῶσσιν στέλλει ἡ Διάπλσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀριστον Ποδηλάτην (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Νουσταλγοῦσαν Ἀθῶνα (χαίρω πῶς ἔγινε καλῶς) Ἀλσος τῆς Κημισσῆς (εἶδες βέβαια διὰ ποῖον λόγον δὲν ἐδημοσίευσας τὰς πληροφῆρας σου· τώρα πῶς κατηργήθησαν γενικῶς καὶ ἡσυχάσαμεν) Πιρ-Ἰθ (ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀδελφὴ σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι, ἔγινεν ἐν-εῶς καλῶς) Κόκκινον Κρίνον ([Ε] εὔγε, ὦρα! ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς, καὶ καλλιγραφικῶς) Δουλοῦδι τῆς Καρδίας ([Ε] ὦρα! ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ μόνον πῶς δὲν ἔχει τίποτε νάποσπᾶς : τ' ἀλογαίγνια περὶ ὁργάνων ἐξηγητήθησαν διὰ τὸ ἀτυχὲς Τριφύλλι ἔγραψα ἐγὼ· αἱ πληροφῆραι κατηργήθησαν) Παιδικὴν Λαράν (ἡ λύσις ὀρθή, ἀλλὰ πῶς νὰ σου μετρήθῃ, ἀφοῦ ἐλησμονήσας νὰ τὴν γράψῃς εἰς τὴν θέσιν τῆς; νὰ εὐρῶ τὸ χαρτί σου καὶ νὰ τὴν γράψω ἐγὼ; ὥς θὰ ἔπρεπε νὰ ψάχνω, καὶ φαντάσου ἂν εὐχαρῶ) Ζαχαρένιον Ἀνθρωπον (λοιπὸν, σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· ἐλπίζω ὅτι ὁ Γιαμτομυτῆκος θὰ σου στείλῃ τὰ στραγγάλια πού σου ὑπεσχεθῇ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν) Τίριτζάντζουλαν (μὰ ἐν ἡλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα· ὅταν θὰ δημοσιεύσῃς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Ψεπιδωμάτος, θὰ ἰδῇς) Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (ὅλοι εἶνε καλά, σ' ἐνθυμούμαι· καὶ σὲ χαίρετον) Ἀἰ Αἰφρὴ τῆς Νεαπόλεως (τί συμπτώσεις! καὶ ἄλλος μου ἔκαψε τὴν ἰδίαν πρότασιν, καὶ τοῦ ἀπήντησα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ· οἱ συνδρομηταὶ ὀλίγοι διὰ νὰ συναχθῇ τέτοις μεγάλον ποσόν,

ἐκ μικρῶν εισφορῶν) Ὀλυμπον (ἔστειλε) Ἰσθμὸν τοῦ Παναγῆ, Σιρ-Ἰθ Φαλουά, Ἐργησιτῆς (ἔστειλε) Ναναγὸν τῆς Κυρθίας (χαίρω διὰ τὴν ἀπόρασίν σου, καὶ εἶδε νὰ διαπρίψῃς ὅσον ὁ ἀδελφός σου· γκαρσετισμούς εἰς τὴν Λευκοπέπλον Νημῆρην) Τρίλλιον Ὀυτίλλιον (ἐγγέλαια με ὁ ἀνέκδοτος σου) Ἀέτον τῆς Ἐρήμου (τὴν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην με τὴν κάρταν· χαίρω πῶς ἡ ἀσθένειά σου ἦτο παροδική· αἱ ἀπαντήσεις σου εἰς τοὺς Διαγωνισμούς ἐλήθησαν) [Ε] διὰ τὴν ἄλλην ἐπιστολήν, πῶς μου γράφεις διὰ τὴν ὁμορέλιν; Κλέϊδα τοῦ Πόντου (ἔστειλε) Νουσταλγοῦσαν Ἀθῶνα (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Ἀλκονοῖδα (ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ ἰατρός προσεκήλθη εἰς τὴν Ἀνδρὸν διὰ μίαν ἐγχειρήσιν· κ' ἔφυγε πολὺ βικτωρ) ἄλλως; θὰ τοῦ ἔλεγα νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ἐπισκερῇ) Μιχαήλ Λοῖζον (ἔλαβε) Μιχαῖλ Ἀθηναῖον (ναί) Στέφανον Κυριακοῦ, εὔγε διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαῖδρον ἐνθουσιάζει ὅσον διὰ τὴν πρότασιν σου, ἔγραψα ἰδιαίτερος εἰς τὸν φίλον καὶ Φ. Πουπουλίδην καὶ θὰ σου πῇ) Κρηναῖον Ἀνθος (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷ εἶνε συνδρομητὴς· σὺ εὐχαριστῶς διὰ τὰς καλὰς διαλέξεις· εἶσαι μόνος ἐκεῖ, ὥστε ἔχεις εὐρὺ πεδὸν δράσεως· ἐμπρός λοιπόν!) Ἰδεῶδες Κουκλάκι (ἀμέσως τὰ ἔστειλα) Ἐνδοξον Μεσολόγγιον (τὸ παρακάματε με) Ἀλογαίγνια ὁ Ἀναίας κοντεῦν νὰ τρελαθῇ με τὰ τόσα πού λαμβάνει... ἂν εἶνε ἡμῶς, ὅταν εἶνε ἔξυπνα, δὲν τοῦ κακοραίνεταί· τίποτε ἀκόμη διὰ τὸ σῆμα ὅταν εἶνε καλὸς, θὰ σὰς πῶ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσετε) Ἰωάννην Ἀθ' Τσαουσὴν (ἔστειλε ἐν δευτέρῳ) Δ. Ζαφειρίδην (ἔλαβε) Βεατρίκην (εἶσαι εὐχαριστήμενη με τὴν παράστασιν τῆς προσημίας; πῶς μαντεύω τὰς ἐπιθυμίας σου!) Ταπεινὸν Γιασεμί ([Ε] διὰ τὴν ὥρα τὴν ἐπιστολήν· ὁ Ἀναίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) Πράσιον Λαβίρι (καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπόν, καὶ καλὰς διακοπὰς) Θεοτρόβλητον Μυρήλ, Ζωτανδὸν Ἀνθος (ἔ, πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;) Μελεχρὰν Ἀκτίνα (ζῶτε τὸ εἶπα πολλάκις· δὲν τὰ δημοσιεύω ὅλα· σὺ ἐξακολουθεῖς νὰ μου στέλλῃς, καὶ θὰ ἰδῇς κανένα ἐκί· πού δὲν το περιμένεις) Τάμιον Ἀνακατωμένο (ναί) Φέρε· Δόσε κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου.

Ὁ γάρβος τῶν λύσεων, περὶ τοῦ ὁποῦ δίδον τὰ γράμματα τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἕκαστος περιεχόμενον 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρὸ 10

276. Αεξίγριφος.

Μέγας ἀγαλματοποιὸς
Με συνδεσμον κ' ἐπὶ ῥημα ἡνώθη.
Καὶ Ἀθηναῖος στρατηγός
Ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἐφανερώθη.
Ἐστὶν ἡ ὑπό τῆς σφύρας τοῦ Κάμιου.

277. Συλλαβόγριφος.

Δύο ἀνῆλθες ἕκαμαν...
Κατάρσιν θὰ πῆτε;
— Ὁχι! — Ἀλλά;... — Εἰς τὸ νερό
Μὴ τρύπα... θὰ το βρῆτε;
Ἐστὶν ἡ ὑπό τοῦ Ἀρχικαλαμ τουριστοῦ

278. Πυράμις.

+ Οἱ σκυροὶ ἀποτελοῦν Τύραννον.
* + * = Θεά
* * * + * * * = Φυσικὸν φαινόμενον.
* * * + * * * = Κράτος ἀσιατικόν.
* * * + * * * = Ἀρχαῖος ποιητής.
Ἐστὶν ἡ ὑπό τοῦ Κρηναίου Κόκκου.

279. Μεταγραμματισμός.

Ἀν τὴν μέσσην τοῦ ἀλλᾶξ ἡ
Βασιλεὺς τις τῶν Ὁρχῶν,

Ποταμὸς τις θὰ προβάλλῃ,
Ἐκ τῶν Ὑδροπαικῶν.
Ἐστὶν ἡ ὑπό τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγγου.

280. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Μέρος ἄνθου· — ἀντωνυμία = πρόθεσις +
Προφῆτης — σύ.δεσμος = κάτοικος χώρας

Ἀθροισμα ὑπολοίπων : Τίτάν.

Ἐστὶν ἡ ὑπό τοῦ Κράτους.

281. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6	=	Ἐπιστολογράφος.
2 3 5 6	=	Χρόνος.
3 6 2	=	Συνδεσμος.
4 3 4 5	=	Ἀρχαία βασιλίσσα.
5 2	=	Γραφή.
6 2 3	=	Ἐπὶ ῥημα.

Ἐστὶν ἡ ὑπό τοῦ Θεσσαροῦ τῶν Κυθίων.

282—286. Συμφωνόγριφος.

Διὰ δύο συμφῶνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, ὅσα εἴηποτε πορὰς ἐπαναλαμβάνομένων, καὶ διὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις :

αο - αο - αο - ιεο - αο

Ἐστὶν ἡ ὑπό τῆς Μυστηριώδους Φύσεως.

287. Μεσοστῆς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητὴν :

1, Ἀρχαῖος συγγραφεύς. 2, Στρατηγός Ἀθηναῖος. 3, Νῆρος. 4, Ἀρχαία Βασιλίσσα. 5, Ὁμοῖος. 6, Ἡρώς.

Ἐστὶν ἡ ὑπό τῆς Βιολέτας τοῦ Χελμού.

288. Φωνηεντόλιπον.

λλιν - πδς - πργιν - δξς - σ - μινσθ.

Ἐστὶν ἡ ὑπό τοῦ Κερκυραίου Ροδάκινου.

289. Γρίφος.

αρθ	
ο	ο
ο	ο
ο	π ι ο
ο	ο
ο	ο

τὸση ρίν.
Ἐστὶν ἡ ὑπό τοῦ Δημ. Β. Βαλασιμίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ τὴν τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀδελφίστριαι τῶν 10 πληρονοῦνται ὡς τὰ ἴσων 10 λέξεσι.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ Ἀδελφάρια πασῶν τῶν χωρῶν ἀπὸ σήμερον μέχρι τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου 1901. Ἀπάντησις ἀπὸ τῆς Φωτίως Ἡμ. Πουπουλίδου, Rodosto (Turquie). (Γ—19)

Τυπόμεται ὁλονὲν καὶ θὰ ἐκδοθῇ
λίαν προσεχῶς :

ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
τῶν ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)
Κομψότατος τόμος, ἀπαράλλακτος
με τὸν πρῶτον, περιέχων νέα
ραιότατα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3

Παραγγέλλαι, συνοδευόμεναι
τοῦ ἀντιτίμου, δεκταὶ ἀπὸ τοῦδε
τὸ Γραφεῖόν μας.